

сладоствитѣ звукове на тѣхнитѣ свирки и на тѣхнитѣ кавалы отъ сичкитѣ екове на околността.

„Честитѣ е, думаше Менторъ, онзи народъ който са управлява отъ мѣдъръ царь! Той са наслаждава отъ изобиліе; живѣе благополучно и обыча тогози комуто е дълженъ за сичкото си благополучіе. Ето какъ, притури той, о Телѣмахе, вий трѣба да царувате и да съставяте радостъта на свонтѣ народы, ако нѣкога боговетѣ вы направѣхтѣ да сѣднете на бащиното си царство. Обычайте народытѣ си като свои дѣца; вкусете удоволствието отъ любовъта имъ къмъ васъ; и направете дѣто тѣ да не можѣтъ никога да осѣщатъ радостъта и спокойствието безъ да си не наумѣхтѣ че единъ добъръ царь имъ е далъ тѣзи богаты дарове. Царьетѣ, които не мислѣхтѣ освѣнъ да задаватъ страхъ и да угнѣтватъ подданицытѣ си за да ги направѣхтѣ посполушны, сж бичъ на челоувѣческія родъ. Тѣ сж страшны както искатъ да сж; но сж ненавистны и мразены; тѣ достигватъ да са боѣхтѣ отъ подданицытѣ си повече отъ колкото подданицытѣ имъ отъ тѣхъ.

„Азъ отговорихъ на Ментора: Увы! не е въпросъ да са мисли за правилата по които трѣба да са царува: И така вече за насъ не сжществува. Ный никога нема да видимъ ни нашето отечество, ни Пенелопя: и когато бы са даже завърнжлъ Одиссей пѣленъ отъ слава въ царството си, той не ще има радостъта да ма види тамъ; никога и азъ не ще имамъ радостъта да го слушамъ за да са научж да управлявамъ. Да умремъ, любезный ми Менторе, никоя друга мисль не е намъ дозволена: да умремъ, защото боговетѣ нематъ никаква милость заради насъ.

„Тѣй като говоряхъ дълбоки въздышки пресичахж сичкитѣ ми думы. Но Менторъ, който са боеше отъ нещастіята преди да додхѣтъ, не са страхуваше отъ тѣхъ когато вече додяхж. Недостойный сыне на мѣдраго Одиссея! извика той, какъ прочее! вий са оставяте да са побѣдите отъ вашето нещастіе! Знайте че вий ще видите единъ день островъ Итака и Пенелопя. Вий ще видите даже въ първата му слаза оногози, когото вий никога не сте познали. Непобѣди-